

1/36.

ANGELČEK

LETNIK 38

UREDIL
JOŽEF VOLC

V LJUBLJANI, 1929/30

IZDALO DRUŠTVO PRIPRAVNIŠKI DOM
NATISNILA JUGOSLOVANSKA TISKARNA

33382 II, Ca

ANGELČEK

LETNIK 38

LOVRE VOLO

Vse pravice pridržane.

II 40
33382

7. JULIJ

REPUBLIKA SLOVENIJA
NARODNA KNJIŽNARNA ZBIRKARNA INŠTITUCIJA

KAZALO.

PESMI:

Molitev ob začetku šolskega leta (Esén)	4
Princeza Rega (Radivoj Rehar)	5
Ob začetku šolskega leta (Janko Samec)	9
Miškino potovanje (Mirko Kunčič)	11
Zadovoljni polž (Gustav Strniša)	14
V leščevju (Albin Čebular)	18
Angel varuh (M.)	19
Bitka v travi (Radivoj Rehar)	27
Pojdimo brž po padarja (Mirko Kunčič)	28
Kuharica Mica (Ognjeslava)	28
Vseh mrtvih dan (Janko Samec)	37
Naša puta (Danilo Gorinšek)	38
Naš kozel (Svjetoslav)	38
Kaj je videla zvezda (Mirko Kunčič)	40
List za listom (Radivoj Rehar)	50
Pred svetim Miklavžem (Radivoj Rehar)	51
Jesenska misel (Griša)	59
Jesenska (Janko Samec)	59
Sveta noč (Danilo Gorinšek)	67
Marijin vrtec svetemu očetu (Silvin Sardenko)	68
Božično romanje (Janko Samec)	70
Naša ptička (Radivoj Rehar)	72
Vprašanja (Radivoj Rehar)	86
Taščica (Fr. Rojec)	102
Krist (Janko Samec)	115
Mlinček (Severin)	118
Murenček (Fr. Ločniškar)	121
Berač (Griša)	123
Nepovabljeni gost (Gustav Strniša)	138
Srečna ptička (Fr. Rojec)	139
Cvetoče poletje (Albin Čebular)	148
Deklica in rožica (Gregor Mali)	153
Vrabček (Gregor Mali)	157

POVESTI, PRIPOVEDKE, PRILIKE IN BASNI:

Na planini (J. E. Bogomil)	2
Dobravčeva Barbika (J. E. Bogomil)	6
Lisica, hijena in krokodil (Lea Fatur)	7
Krap in losovi (J. F. Hruška-Gruden)	10

ANGELČEK

VSEBINA k 1. števil.: L.-F.: Pisma — J. E. Bogomil: Na planini — Esén: Molitev ob začetku šolskega leta (Pesem) — Radivoj Rehar: Princeza Rega (Pesem) — J. E. Bogomil: Dobravčeva Barbika — Lea Fatur: Lisica, hijena in krokodil — Janko Samec: Ob začetku šolskega leta (Pesem) — J. F. Hruška - Gruden: Krap in losovi — Mirko Kunčič: Miškino potovanje (Pesem) — Bogomil: Dragi Marijini otroci! — E. Knaflič: Vzorni součenki — Gustav Strniša: Zadovoljni polž (Pesem) — Uganke, skrialice in drugo — Vabilo na naročbo.

Uprava Vrta (Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 80) ima še nevezan Vrtec 1922 (Din 7), 1925 (Din 10), 1926 (Din 14), 1926/27 (Din 14), 1927/28 (Din 14), nevezan Angelček 1921 (Din 4), 1925 (Din 6), 1926 (Din 8), 1926/27 (Din 8), 1927/28 (Din 8), vezan Vrtec 1922, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28 in vezan Angelček 1919, 1921, 1922, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28.

V Jugoslovanski knjigarni se dobe poleg navedenih še Vrtec (vezan) 1910, 1911, 1913—1917, 1921; Angelček (vezan) 1895, 1906, 1908, 1912—1916, 1923.

Vrtec s prilogo Angelček (10 števil) stane za leto 1929/30
Din 22, Angelček sam Din 8.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani,
Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrta in
Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrta in Angelčka« (dr. Jožef
Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Čekovni račun
uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Beseda ugankarjem.

Smo pa spet skupaj!

Tako hitro sta pretekla ta dva meseca počitnic! V šoli ste začeli spet z resnim delom učenja; tukajle bomo pa spet poskusili preiskovati temno kraljestvo ugankarskih skrivnosti.

Prosim vas pa takoj v začetku: ne pozabite na naš kotichek! Pošljite svoje uganke v pregled, pošljite pa tudi kako vprašanje, če je vam kaj nejasnega, ali o čem bi radi imeli kako pojasnilo. Po tem bom spoznal, da se za ugankarski svet zanimate in potem vam bom pisal z veseljem.

Za danes le nekaj malega.

Večkrat imamo v ugankah tole povedano: Če dane besede prav razvrstiš, boš dobil v začetnih črkah lep slovenski pregovor.

To je precejšnja umetnost, kajne. Še večja umetnost pa je, če zna kdo napraviti tako pesem, da začetne črke vsake vrstice dajo lep besedni pomen. To prikazen v pesništvu imenujemo *anakrostihon*. V šolskih čitankah imate eno tako pesem. Poiščite jo! Mogoče so vam znane še druge take pesmi. V slovenščini jih nekaj imamo. No, in drugi jeziki jih tudi imajo.

J. L.

SEPTEMBER ♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦ 1929/1930

L.-F.: Pisma.

PRELJUBA DRAGICA!

PRAVKAR sem prejela Tvoje pismo. In »Angelček« je tudi došel. Zdaj vem, zakaj ga Janko tako skriva pred menoj.*

No — Janko, to ti povem: še žal ti bo! Trdno sem prepričana, da bo moja ljuba Dragica moja pisma prav tako z veseljem brala, kakor so drugi otroci Jankove lanske čenče. Kaj ne, Dragica, da jih boš? In še drugim boš pokazala, kako zna Tvoja sestrična pisati. Naj Janko nika ne misli, da je njegova sestrica iz zadnje moke, če je par let mlajša kakor on in če je za par razredov za njim. O saj bom tudi jaz prišla v četrti razred. Pa še kmalu.

Oh, Dragica! Odkar si Ti odšla v mesto nazaj, tudi mene kar nekaj vleče za Teboj. V mesto, v mesto! Tam so lepe cerkve, lepe hiše, tam so ljudje vedno lepo oblečeni. Ni jim treba hoditi na polje, ni jim treba

* Primeri »Angelček«, letnik 1928/29, str. 148!

pasti krav, otroci imajo blizu do šole. Komaj stopijo iz hiše, pa so že tam. Poleti ne hodijo po vročini, pozimi jih ne zebe; če je dež, tam nimate blata. Če bi bila ptičica, jaz bi kar za teboj zletela in tudi meni bi bilo tako lepo na svetu, kakor je Tebi.

Pri nas jemo samo močnik in žgance in kislo zelje in fižol, tam v mestu imate pa vsak dan meso in pečenko, pa kdo ve, koliko še drugih dobrot, ki jih jaz, sirota, niti po imenu ne poznam. Vsak dan jeste žemlje in bel kruh, mi pa otepljemo črnega, da me že kar zobje bole po njem.

Koliko lepega vidiš po potu, ko greš v trgovino! Obleko prodajajo, igrače in sladkorčke vsake vrste. Mi pa hodimo mimo njiv in zelnikov, mimo napol podrtnih in zatemnjenih hišic... Oh, oh! V mesto, v mesto! Vse me vleče za Teboj.

Veš, kar čudim se Ti, da se Ti je pri nas zdelo vse tako lepo. In da še zdaj ne moreš pozabiti, kako prijetno Ti je bilo pri nas. Pa da se kar ne moreš privaditi nazaj na mestno življenje in da si v sanjah še vedno na deželi, pišeš. Ne, ne, to ni mogoče! Ti se hočeš samo šaliti z menoj, ubogo deklico.

Dragica! Lepo Te prosim, kmalu mi spet piši. Ne veš, kako bom vesela že samo pri misli, da je tam v mestu ena deklica, ki me ima rada, ki se rada z menoj pogovarja in ki mi rada celo piše.

Lepo pozdravim Tebe, gospoda papana, gospo mamo, no in Branka tudi, čeprav mi še roke ni dal, ko se je poslovil.

Tvoja zvesta

Francika.

J. E. Bogomil: Na planini.

KLEMENOV pastirček, rdečelični Jožko, se je prebudil. Doma bi se bil obrnil še dvakrat, trikrat. Pa ni hñl doma, ampak na planini. Da bi na planini v svetli dan spal? Obračal se, zdehal, dremal in zalezal čuda v sveži naravi, ko jo začne poljubovati rožnata jutranja zarja, ko se prvič ozre nanjo jutranje solnce s

kraljevskim pogledom — ne, ne, to bi bilo neodpustljivo!

Jožko se dvigne. Z biseri planinske rose si umije cvetoči obraz. Obriše se in čaka. Oko mu zre v daljavo.

Pride nenadoma svečan trenutek. Oko se čudi, duša pije nepopisno lepo sliko solnčnega vzhoda, roka pastirčkova nehote seže po pastirski piščalki in njeni glasovi spremljajo tiho molitev srca: »O Stvarnik, kako lepa so tvoja dela! Kako lep si šele ti!«

Samo hip in za svečanimi trenutki planinskega jutra nastopi resno delo planinskega dne. Zameketa drobnica in zamuka govedo, planinski zvonci zapojejo in vsa truma gre za enim samim ciljem — na pašo.

Jožko pa hodi za živino, skače in zavrača nepokorno žival, da ne zaide nad nevarne prepade, boža pohlevne ovčice in ošteva trmastega ovna. Pa vriska tudi in prepeva, da odmeva srebrni glas od skalnatih robov in se zgublja v ogromno kraljestvo gorskih duhov.

Potem malo odmora sredi dnevne vročine. In zatem spet isto delo, ista pesem, dokler ne gre utrujeno solnce počivat za gore in da posuje temna noč nebo in zemljo z brezmejnim številom drobnih lučic.

To so dnevi! So sicer dnevi truda in skrbi, pa vendar stokrat in tisočkrat lepši kakor tisti mrakotni časi, ko oblači veter od juga gorske vrhove v sivo, megleno obleko. Ne, ne, tisto niso dnevi, ampak je živ dolgčas. Takrat ni čuti Jožkove pesmi in tudi ni vreden tak dan popisovanja.

Za planinskim poletjem — jesen!

Na planinah zavlada mráz in zadiši po snegu. Tedaj pridejo domači po živino in po Jožka.

Rad gre z njimi. Vesel je, da po dolgih mesecih spet vidi svoje domače.

Ko se pa spet vrne leto in dan, da gre živina v planine na pašo, se Jožko ne da pregovoriti, da bi ostal doma. Prelepo je na planinah!

Esén: Molitev ob začetku šolskega leta.

*Hvala ti, Jezus, da si nam dal
cerkve, kjer stanuješ po naših vaseh,
in šolo, kamor tudi prihajaš,
veliki prijatelj otrok!*

*Daj, Gospod, da se bomo učili
po črkah tebe slaviti, po črkah
resnice umevati svetega branja
in tvojih del, dobri Pastir belih ovčk...*

*Daj, da se ne izgubimo
pozneje v trnju življenja!*

*Ostani med nami
in nas ljubeče
v naročje jemlji,
dobri Pastir!*

Radivoj Rehar: Princeza Rega.

*Tam v samotni črni mlaki
vam pred leti je živela
mlada žaba, lepa Rega.
Mesecev le šest je štela,
a bilà je bistra glava.*

*Ko o malem Šmarnu listi
so lokvanja rumeneli,
v Črne mlake žabji šoli
že s poukom so pričeli,
in je mladež skupaj vrela.*

*»Kva-kva-kva« in »rega-rega«,
je učila strina Gola
in ponavljala za njo je
vsa kričava žabja šola:
»Kva-kva-kva« in »rega-rega« ...*

*A najboljša med učenci
le bila je Rega mala:
peti lepše kakor ona
druga ni nobena znala:
»Kva-kva-kva« in »rega-rega« ...*

*Pa prišel je glas o Regi
še do samega vladarja,
do mogočnega Kvak-vaka,
vseh regljačic poglavarja,
da jo je na dvor pozval.*

*In v prestolni žabji mlaki
brž poroko so slavili,
mladega so princa Kraka
z lepo Rego oženili
in še jaz sem zraven bil ...*

J. E. Bogomil: Dobravčeva Barbika.

LJUBEZNIVA punčika ta Dobravčeva Barbika! — Tako so govorili ljudje in govorili so tako glasno, da jih je slišala sama Barbika. In jim je verjela. Kar je prijetno, vsak človek rad sliši. Pa bi Barbika ne hotela?

Ko je stopila doma pred ogledalo, ji je tudi ogledalo povedalo, da ni laž, kar govoré ljudje. Pravilno ogledalo je pravičen sodnik. Če si lep, te pokaže lepega; če si zamazan, razmršen in razkuštran, bo tudi ogledalo pokazalo, da si res tak.

Lep in čeden biti, ni greh. A Barbiki se je kmalu zazdelo, da ni še dosti lepa. Pričela se je lišpati. Ali so potem trpeli njeni lasje! In šivilja ji ni nikoli dosti lepotečja našila na obleko. In obleko ji ni nikoli prav stala na životu. Ena guba je bila prevelika, druga premajhna. In noben čevljar ji ni znal narediti primernih čevljev. Za vso hišo je bila Barbika živa pokora ...

»Ali si jo včeraj videl?«

»Koga?«

»Dobravčevo!«

»A! Tisto prismo do! — Nisem!«

»Poglej v Dobravčevo koruzo, kako jo zdelavajo vrane! In nobenega strašila nimajo v nji. Kar svojega dekliča naj bi postavili vanjo!«

»Ne vem, da Dobravka tega ne vidi!«

»Vidi že, samo reči si ne upa. Otroka se boji!«

»Vem. Le tega ne vem, kdo je bolj prismojen?«

»Pst! Nekdo gre. — Tako!«

»Če je slišala?«

»Naj!«

In je res slišala. Svojo obsodbo je slišala. Kako jo je zapeklo! In še mater obsojajo radi nje! Najrajši bi se vdrla v zemljo. Včeraj so jo pa hvalili. Včeraj, v obraz! Danes pa, na samem, ko jih nihče ne sliši, ali ko vsaj mislijo, da jih nihče ne sliši — danes pa vse drugače. To so ljudje!

Slabe volje je prišla Barbika domov. Ko bi le vedela, kdaj govoré ljudje resnico! V nedelje ali v delavnike? V obraz ali za hrbtom? Toda odjenjati, stopiti na pot skromnosti — to bo šlo težko, to bo šlo zelo težko!

Tako se razvada v človeka zagriže.

Lea Fatur: Lisica, hijena in krokodil.

(Afriška pripovedka.)

LAKOMNA hijena in zvita lisica sta sklenili, da bosta lovili skupaj in si delili plen. Mislila je lisica, da bo prekanila pri deljenju hijeno, toda hijena, močnejša od lisice, je iztrgala vedno boljši in večji kos ulovljene živali. Od ribe so ostale lisici samo luskinе, od purana samo perje, od zajca samo ušesa. Hijena se je redila, lisica pa hujšala. Premišljevala je lisica, kako bi se rešila svoje prijateljice. Rekla je nekoč hijeni, da jo

boli glava od premastne večerje in da mora malo na sprehod.

Gre lisica in premišljuje, pa naleti — o čudo! — na starega krokodila. Zvijal se je in stokal pod velikim drevesom, daleč od jezera, kjer mu je bil dom. »Stric!« je zavpila lisica. »Za božjo voljo, kaj pa delate na suhem? Prišel bo lovec in vas bo končal.«

Krokodil se je razjokal. »Pomagaj mi, teta lisica! Vse ti povem. Bil sem lačen in prežal sem, da pride kaj k vodi. Pa ti je res prišla lepa mlada antilopa — kako slastno meso, teta moja! Pa je prišla in obstala. Ko me je pa zagledala — se je obrnila... Klical sem za njo: »O ti presladka! Ne beži! Tako si lepa — za ženo te vzamem! Počakaj, da se pomeniva!« Pa mi je rekla, smrklja nemarna, da ji je rekla njena mati, naj beži pred prilizovalci. Jokal sem, pa se je smejala: da že ve, kaj so vredne krokodilove solze... Tekel sem za njo in zatekel sem se do sèm in zdaj ne morem domov. O pomagaj mi, preljuba teta!«

Lisica se je razveselila. Potolažila je krokodila: »Ne boj se! Vse bo dobro, samo ubogati moraš. Ko pridem jaz s hijeno k tebi, se ne smeš ganiti. Delaj se mrtvega, dokler ne prideš v vodo.«

Vesela gre lisica po hijeno. Reče ji: »Imenitna gostija, botra! Samo malo trdo je meso; treba ga bo spraviti v vodo, da se odmeči. Moj ljubi stric krokodil je bil že star.«

»Krokodil? To bo mesa!« je poskočila hijena in mislila, kako bo pustila lisici samo trdo luskinasto kožo. Prišli sta do krokodila, ki se pa ni genil, kakor da je res mrtev. Lisica zajoka. »O ljubi striček! Le primi ga ti, botra, za rep in vleci ga v vodo; jaz ne morem od žalosti.«

Hijena se je uprla z vso močjo in krokodila vlekla in vlekla... Lisica je pa hodila za njo in se jokala. Ko je pa privlekla hijena, vsa izmučena, krokodila do vode — havs! — je zarežal krokodil in imel že polovico hijene v žrelu. Lisica je zaplesala od veselja po bregu in zapela: »Gostimo se, gostimo! Meni luskinine — tebi meso.«

Janko Samec: Ob začetku šolskega leta.

Zdaj pa bomo zopet v roke
vzeli knjige in papir
in od znanosti globoke
pili zjutraj in zvečer.

Bomo vzeli vse po vrsti,
kar je dobro in lepo —
Kak preštevajo se prsti
brez zmotnjave preko sto.

Bomo videli, kak piše
vsa se pestrost zvitih črk.
Kdaj se prek neba zariše
lunin ali solnčni mrk.

Pokazala plodna njiva
bo skrionosti nam ličink.
Kak iz rude se dobiva
premog, baker ali cink.

Pa še iz duha davnine
ostal pred nami bo junak,
ki za slavo domovine
storil je, kar mora vsak!

Slednjič vsak ob koncu leta
stopil v radosti brez mej
bo pred svojega očeta:
»Mi gremó pa, veš, naprej!«

J. F. Hruška-Gruden: Krap in losovi.

KRAP, ki se je ob pomladanski povodnji srečno izmuznil iz tesnih bregov ribnika in priplaval v prosti tok reke, je srečaval, kadarkoli se je spustil v tok, losose, ki so prosto in vztrajno plavali proti reki.

Tako se je nekdam srečal s tremi lososi. Zvedavo jih je vprašal: »Vi lososi, kako ste se pač mogli vsi trije tukaj zbrati in vsi le proti toku? Odkod ste in kam ste namenjeni?«

»Odkod?« je ponovil vprašanje prvi losos. »Od daleč, tam iz morja!«

»Iz morja?« se je začudil karp.

»Ti vprašaš, kam?« je segel vmes drugi losos. »Domov, v bistre gorske vode.«

»Oh, kako se nam že toži po njih,« se je oglasil tretji, »ko smo preplavali toliko velikih in kalnih rek!«

»Mar ni v morju, v vodah brez bregov, svobodnejše življenje?« je vprašal karp.

»Svobodnejše pač, je potrdil prvi losos. »Ali dom je le dom.« Drugi je pa pripomnil: »Nanj ne pozabiš in če bi bil na koncu sveta!«

»Pride čas,« je prišel tretji, ko nas vse prevzame silno hrepenenje po domovini, pa moramo in hitimo veseli proti domu, v domače vode, kjer smo preživeli srečna otroška leta.«

»Tako daleč?«

»Daleč, daleč, sto milj pa še rajši več kakor manje,« je potrdil spet prvi losos.

»In še v kakšnih nevarnostih!« je pripomnil drugi.

»Verjamem!« je vljudno pripomnil karp. »Ribiči s trnki, vidre...«

»Trnki nam ne prizadenejo žalega; mi vso pot domov nič ne jemo. Ampak jezovi!«

»Jezovi nam stoje na poti kakor trdnjave!« je pojasnjeval tretji losos. »Moramo se zagnati čeznje, a tam preže ribiči z zankami in vilicami...«

Karp je ves prestrašen poslušal. »In da vso to pot, tako dolgo in težavno, prav nič ne jeste?«

»Ne, ne, ne!« so vsi trije hkrati odgovorili.

»Vse prenesemo, samo da bi srečno priplavali v domače vode.«

»Ljubezen do domovja premaga tudi lakoto.«

Lososi so plavali dalje, karp pa je gledal za njimi in počasi ponavljal: »Sto milj — jezovi — sovražniki — glad: vse premaga ljubezen do domovine.«

Mirko Kunčič: Miškino potovanje.

Mala miška je dejala:

»Pojmo malo v svet pogledat!

Kdo le vedno v luknjici

bi čepel pri mami!«

Rekla je in šla ... In pot

jo vodila je pobsod.

Slednjič vsa upehana

v tujo shrambo je prišla.

Čudolepe tam reči

videle so nje oči.

Poln si koš jih je nabrala

»Zdaj pa brž domov!« dejala

Sreča muc jo policaj:

»Stoj, tatica! Čaj me, čaj!«

»Ham!« je reklo in — bam, bom —

miške ni več videl dom.

Bogomil: Dragi Marijini otroci!

EDEN najlepših prizorov, kar jih hrani sv. evangelij, je tisti ljubki dogodek, ko prinašajo dobre mame h Gospodu svojo deco in ga prosijo blagoslova za svoje male. Učenci jih karajo, Gospod pa reče: »Pustite otročičem, naj prihajajo k meni in ne branite jim: zakaj takih je nebeško kraljestvo.«

»Takih je nebeško kraljestvo.«

Pri teh besedah se hočemo letos pomuditi. Spoznati hočemo svoj nebeški dom in vso nebeško družino; vsaj v medlih, temnih obrisih hočemo spoznati tisti kraj, ki mora biti prej ali slej tudi naš; seznaniti se hočemo z vsemi, ki bodo kdaj naši ljubi tovariši v Očetovi hiši.

O ljubi nebeški dom, kako bi te mogel kdo dostojno opisati! Saj je moral že sveti Pavel povedati, da oko ni videlo, uho ni slišalo in v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki njega ljubijo.

Neka pesem nam srečo nebes takole opisuje: »Večen dan je tam, ker Bog je solnce, virov zlatih veletok; večna jesen, večna pomlad, nikdar vroča, nikdar mrz; ni je megle ne nevihte, vedno jasen bo neba obok; vedno zrelo zlato sadje, vedno nov bo cvetja kras; komaj bo preneslo srce srečo, ki odsvit je večnega Boga.«

Vzemimo primero iz naše domovine. Pravijo, da je naš Bled raj slovenske zemlje. Res je lep, res mu lahko rečemo biser naših krajev, brez vsakega pretiravanja se lahko ponašamo z njim pred svetom. In vendar je Bled le košček solzne doline: tudi tam je mnogo trpljenja, premnogo gorja.

V nebesih pa je veselje doma. In kar je še več: to veselje je večno! Naš Gospod nam je o tem povedal: »In vašega veselja vam ne bo nihče vzelo.«

Tam ni trpljenja. »In obrisal bo Bog vse solze z njih oči, in smrti ne bo več; tudi ne bo več ne žalovanja ne jokanja ne bolečine, zakaj kar je bilo, je prešlo.«

V naši večni domovini je doma življenje. Kako velika je ljubezen do življenja, kako močan strah pred smrtjo! Pa nam obeta naš ljubi Jezus: »Pravični pojdejo v večno življenje.« In spet beremo: »Kdor sovraži svoje (grehu služeče) življenje na tem svetu, ga bo ohranil za večno življenje.«

Med izvoljenimi bo doma večna zadovoljnost. Vsi bodo prejeli plačilo, kakršno si bodo s svojimi deli zaslužili. Nobene nevoščljivosti, nobene zavisti ne bo tam.

Frankovski kralj Klodvik je imel prejeti sveti krst. Škof Remigij je dal za to priliko kar najlepše olepšati ceste, po katerih bo šel krstni sprevod v cerkev; cerkev samo je pa ukazal okrasiti z dragocenimi zastori. Številne sveče so gorele v hiši Gospodovi in napolnjeval jo je vonj dragocenega kadila. Ves presenečen se je obrnil kralj Klodvik do škofa in ga vprašal: »Ali so to nebesa, moj oče?«

Ali so to nebesa? O, nikdar ne. Prav tako slaba podoba nebes je bila ta slika, kakor so slabe te besede, s katerimi vam poskušam opisati nebesa.

Samo to vam še rečem: Z ljubljениm sinom Jezusom vas blagoslavlja mati Marija, da boste varno hodili po poti njegovih naukov in zapovedi, pa bo nebeško kraljestvo enkrat vaše!

E. Knaflič: Vzorni součenki.

GLOBOKA žalost je potrla naša srca, ko smo zvedeli, da je mirno v Gospodu zaspala, naša nadvse ljubljena součenka Marija Kunstelj.

Marija Kunstelj je bila pridna, vzorna deklica. Z vso ljubeznivostjo svoje nedolžne dušice je bila iskreno vdana svojim blagim staršem. Ata in mamó osre-

čevati, njima napravljati veselje, to ji je bila najljubša naloga. Zato so jo pa tudi starši zelo ljubili. Nežna, rahločutna je razbrala svojim roditeljem vsako željo z obraza, hoteč jih v vsem zadovoljiti. Z otroško vdanostjo jim je zaupala vse, kar jo je radostilo in žalostilo; njeno srce ni skrivalo tajnosti.

V šoli je bila Marija veselje svojih učiteljic in učiteljev. Nadarjena, pa jako marljiva, vestna, ponižna je vršila svoje dolžnosti z največjim veseljem. V obče-
vanju prijazna, ljubezniva je bila res ljubljena so-
učenk. Radostno jo je bilo gledati in poslušati, kadar je bila v šoli vprašana. Njen mirni nastop, njena skromnost in pravilni odgovori, vse, vse je pričalo, da je Marija vzorna učenka. Zelo rada je deklamirala pesmi; vsaka deklamacija ji je izborno uspela. Bila je tudi nadvse krasna cvetka Marijinega vrtca in zvesta naročnica »Angelčka«.

Po kratki, a mučni bolezni je umrla dne 29. aprila t. l. Prišel je ponjo nebeški Vrtnar ter jo presadil med snežnobeke lilije na rajske livade.

Veseli se v Bogu, Marija, in prosi za nas!

Gustav Strniša: Zadovoljni polž.

*Sto dni je lezel na strmi plot,
sto dni — o, kako dolga pot!
Ko pa utrujen na vrh je došel,
pokazal roge navzdol je vesel.*

*Sto dni je lezel na strmi plot,
a v kratki sekundi se znašel je tod,
kjer je svoj pot dolgotrajni začel,
pa pokazal roge navzgor spet vesel.*

Uganke, skrivalice in drugo.

Domine.

(Vladimir, Št. Vid.)

Sestavi naslednje domine:

$\frac{0}{2}$ $\frac{0}{3}$ $\frac{0}{5}$ $\frac{1}{1}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{3}$ $\frac{1}{4}$ $\frac{2}{3}$ $\frac{2}{4}$ $\frac{2}{5}$ $\frac{3}{4}$ $\frac{3}{5}$ $\frac{4}{4}$ $\frac{4}{5}$ $\frac{4}{6}$ $\frac{5}{5}$ $\frac{6}{6}$ $\frac{6}{8}$
tako v kvadrat, da dobiš po vseh vodoravnih in navpičnih vrstah toliko kot v obeh diagonalah. Torej povsod enako.

Posetnica.

(A. Starec, Slatnik.)

Tresec Josip

Kaj je ta mož po poklicu?

Rebus.

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in se objavljajo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagonetke — v prihodnji številki.

Dabilo na naročbo.

Spet je ljubi »Angelček« tu, dragi otroci! Prosi, da ga prijazno sprejmete. Dobri otroci in angelčki so si bratci. Žrtvujte za »Angelčka« malo vsotico, pa vas bo »Angelček« obiskoval vse šolsko leto, učil vas in zabaval. Vse šolsko leto boste veseli v njegovi družbi. Prosi vas pa »Angelček« še tudi tega, da ga priporočite otrokom, ki ga ne poznajo, in družinam, kjer bi lahko koristil. Ako mu pridobite le enega novega naročnika, ste storili dobro delo, ki bo pri Bogu zapisano.

Za leto 1929/30 bo naročnina kot v preteklem letu: »Vrtec« in »Angelček« skupaj bosta stala 22 Din, »Vrtec« sam 14 Din, »Angelček« sam 8 Din. — Naročnino pošljite upravi »Vrtca« v Ljubljani, Sv. Petra cesta šte. 80. — Čekovni račun uprave ima šte. 10.470.

